

FORJANT!!

Organ de la
Federació Comarcal del Districte II
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Any II

Direcció i Administració:
Francesc Layret, 105 i 107, baixos - Telèfon 30401

Número 3

ATENCIÓ!! militant.

QUE HAS FET PEL PARTIT?

(consigna donada pel
Secretari general, en l'acte
celebrat el dia 30 de gener

L'Exercit Popular no es déu a cap fracció política ni sindical

EDITORIAL

La duplicitat de càrrecs

Un problema a ventilar en el nostre Partit i que té una resonància veritablement edificadora, és la de solucionar d'una vegada i per sempre, l'aspecte tantes vegades parlat i discutit de la DUPLICITAT DE CÀRRECS.

Nosaltres, els militants de bona voluntat, els qui tot ho sacrificuem en mires a la grandesa i prosperitat del nostre Partit, considerem aquest punt d'una fonda gravetat, ja que el no posar-hi el remei adient al cas, repercuteix d'una manera absoluta en l'ànim del bon militant que treballa i es desvetlla per a que el Partit suri en el cim més alt de l'esfera política del nostre poble.

Estem vivint una època en què això ja no s'hauria de dir, moments en què A TOTS PLEGATS ens posa en un dinamisme distint del que abans del 19 de juliol teníem dintre i fóra dels nostres propis organismes i, per tant, no és gens saludable pel Partit la continuació d'aquesta deficiència tan remarcable.

En el nostre Partit no pot continuar el que succeeix. Els organismes directius no s'han de fixar al donar una representació, en el militant que ja posseeix un càrrec popular com fins ara ho bé fent, sinó el que sí l'ha d'interessar és que el Partit tingui un major nombre de militants representatius, ja que això dóna més elasticitat i dinamisme, a la vegada que posa en pràctica una conveniència pròpia d'actuació i desposseeix automàticament, l'enorme tasca --- mai ben desenvolupada --- que pesa sobre aquells militants que ostenten més d'una representació.

Podríem, però, citar diversos casos en què veritablement existeix la duplicitat de càrrecs, companys que no ja solament estan dintre d'aquest ordre, sinó que àdhuc entren en l'ordre d'ostentar tres i quatre representacions. Això, doncs, al nostre entendre, és una mala tàctica política.

I perquè entenem que és una mala tàctica política del organismes dirigents, ho exposem amb la finalitat de què procurin posar cura en aquest defecte tan primordial per a la salut del nostre Partit.

S'ha d'acabar amb el favoritisme particular. A casa nostra tots hem d'ésser iguals. No volem passar per més dilacions i si algú es creu tenir la suficient preponderància personal per a que això continuï, nosaltres, els militants que som el suport més ferm, els qui donem els nostres esforços per a que el Partit tingui la seva base sòlida i sana, haurem d'aprofitar la celebració d'un Ple del Partit per a posar en descobert aquest procediment sense justificació possible d'equitat i justícia.

Ferran BERNI I CALATAYUD

Consideracions entorn dels bombardejaments d'aquels dies

Davant tanta brutalitat, reaccionaran saludablement les democràcies?

Era un temps en què els governs dels països democràtics vivien amatents al glatir i a les vibracions de la consciència col·lectiva dels pobles. Els atemptadors al dret i a la llibertat en cometre llurs malfetes havien de comptar, sempre, amb la repulsa enèrgica, primer, de les masses i, en darrer terme, dels governs que, només havien d'anunciar la posta en marxa de resolucions de cert calibre perquè l'acció nociva i pertorbadora dels enemics de la pau sofrís un retardament o es reduís al més estricte mínim. De vegades aquest resultat s'obtenia només que posant en joc els ressorts de la diplomàcia. Adhuc els governs autocràtics, habitualment respectaven certes formes legals de convivència i no era

Per Simó LLAUNETA
rar de veure com molts d'ells en situacions en què hom es trobava davant de fets irremeiables produïts pel xoc d'interessos més o menys legítims, procedien amb innegable correcció, donant, així, la sensació de què els tractats els còdics, i les lleis en general, no eren lletra morta, ans quelcom de ben viu, susceptible d'atenuar en el possible els estralls del flagell que nomenem guerra. Quan això s'esdevenia, els Estats adversaris començaven per a procedir a la retirada de llurs respectives representacions diplomàtiques i consulars. D'allò se'n deia "trencament de relacions". Després d'aquesta fase del problema, venia la declaració

(segueix a la pàg. 2)

BARCELONA FRONT DE GUERRA

Catalunya, punt d'atracció de l'odi dels facciosos

Per Marian VIVES

Quan escric aquestes ratlles ho faig sota la impressió dolorosa d'un d'aquests terribles bombardeigs a que Barcelona es veu sotmesa des dels inicis de la guerra que el poble lliura contra els feixismes espanyol i estranger.

Aquest matí unes explosions, pròximes, molt fortes, m'han tret del llit i per un moment he cregut que tot ja s'havia acabat. Passada la impressió primera m'he llençat al carrer i davant dels meus ulls un espectacle horrible m'ha còpsat profundament. Uns cossos romànien extesos al mig del carrer. Moments abans eren uns éssers plens de vida, homes i dones dedicats a la seva tasca quotidiana, als quals res no feia preveure la seva tràgica fi. En aquell moment, quan jo els he vist, no eren més que unes despulles.

Les ales negres havien passat per allà sembrant la mort i la destrucció, qual modern cavall d'Atilla...

*

Alguns, inconscientment, havien titllat Barcelona de Ciutat alegre i confiada, allunyada dels fronts i sense grans preocupacions per la guerra.

Barcelona, i amb ella Catalunya, des del 19 de juliol ençà ha sentit la guerra amb la màxima intensitat, amb la mateixa intensitat que l'hagi poguda sentir qualsevulla altre ciutat de l'Espanya lleial. Des del 19 de juliol, Catalunya, sense deturar-se a mesurar esforços i sacrificis s'ha anat superant d'una manera continuada i metòdica en la seva aportació decidida a la lluita que la República espanyola manté contra els feixismes espanyol i estranger. La seva aportació es prou coneguda, encara que la seva obra no hagi estat divulgada tot el que caldria: 250.000 soldats catalans a tots els fronts de la Península, dues-centes noranta-tres fàbriques de material de guerra, un milió i escaig de refugiats... Heus ací en unes xifres l'aportació de la terra nostrada a la guerra d'Independència.

Avui ja no es diu que Catalunya visqui d'esquena a la guerra. La seva obra és tan evident que fins els seus detractors més contumaces no podem ja negar-li...

*

Els facciosos, que coneixen aquesta participació decisiva en la guerra, han fet de Catalunya el punt d'atracció del seu odi. En re-

conèixer la superioritat de la nostra terra sobre els altres pobles d'Ibèria han sentit augmentar el seu odi envers els catalans. I així veiem com no permeten l'ús d'un "dialecto odioso" ni als mateixos catalans que són amb ells, als mateixos que traïren la seva pàtria; i intensifiquen les seves agressions aèries contra el nostre sòl.

Des dels inicis de la campanya Barcelona ha sofert més de vuitanta bombardeigs i s'eleva a més de dos-cents cinquanta els realitzats contra vil·les i poblets de les comarques catalanes, indrets allunyats del front, sense cap objectiu que un poble que viu per a la guerra i en els quals no han cercat altra cosa que estripar la carn viva del poble i crear un estat de desmoralització.

Avui Catalunya ja no és un poble allunyat de la guerra. Barcelona, com la resta de la nostra Pàtria són un front de guerra on les víctimes s'hi compten cada dia sense lliurar batalles, víctimes que causen baixa en la població civil, dones, infants, vells, caiguts en lluita desigual amb un enemic, contra el qual res no poden, un enemic sadoll d'odi, ferotge, cruel, vessànic...

Però Catalunya és un poble viu, sà i fort, que sent la transcendència dels moments que vivim. Amarat de llibertat i d'idees de justícia i de democràcia sap quin és el paper decisiu que la Història li ha reservat en els moments que vivim i coneix com cap altre de sacrificis i d'esforços.

Les alegres negres passaran encara damunt les nostres ciutats sembrant la mort i la destrucció. Noves víctimes seran immolades en aquesta lluita que sostenim contra la barbàrie i la tirania, però amb el seu esforç, amb el seu desig de vèncer Catalunya veurà un dia no llunyà amanèixer l'aurora de la victòria, que haurà aconseguit gràcies a aquest esforç i a aquestes víctimes per a les quals mantindrà sempre un record viu. Mentre els traïdors, els autors morals i materials d'aquests crims sentiran damunt d'ells el pes de l'estigma que la humanitat els clavarà per a que per sempre més siguin marcats i el món s'avergongeixi d'aquestes feres.

Barcelona i Catalunya aporten també la seva contribució —ben cara per cert— de sang, però no serà en vana. La victòria és nostra...

SEPARATISTAS...?

Aquests últims dies ens hem vist sorpresos — potser no ens ha sorprès — per uns cartells enganxats a les parets de la nostra ciutat que copiaven la primera plana del periòdic "A. B. C." de Sevilla.

Tots haureu vist el contingut de l'article en el que fa referència als catalans (?) que es troben en el territori facciós i en el que se'ls demana (?) s'abstinguin de fer ús del "dialecto catalán". Recordo també haver llegit no fa molts dies, que a Sevilla mateix havien estat multats dos "señoritos" pel fet de què en un bar o cafè havien canviat des d'una taula a l'altra, uns mots en català.

Bé! Molt bé! Per nosaltres, els catalans conscients, tenim a orgull ésser odiats pel borbato de Sevilla. Estem segurs també que aquells catalans que, segons l'articulista del diari "A. B. C.", de Sevilla, porten al trau la bandera d'Espanya, no hauran ni pogut enorgir de vergonya, ni sentir-se ofesos en l'amor propi, perquè de sobres sabem que no tenen ni una cosa ni l'altra. No són més que uns masells. Uns masells pels quals la pàtria, és paper moneda; la llengua, paper moneda, i fins els fills i la família paper moneda.

Llegint l'esmentat article es dedueix que el dir-los que porten la bandera d'Espanya a la solapa ho fa en un sentit que els deixa entreveure la imposició acceptada, però l'articulista no sap o vol ignorar que aquests, quan els convingui faran el mateix que el borbato de Sevilla, que sorprenia la bona fe de la República jurant-li fidelitat, fins que una botella de conyac ha fet que canviés els colors de la bandera i cobrés d'improperis i baixes paraules aquells que en més d'una ocasió havien tingut d'ajudar-lo econòmicament. L'únic que no ha canviat en ell, és la cara groixuda, els colors de la mateixa i la cobardia en ell tan habitual.

Estem orgullosos, repetim, de què aquesta bestia — amb perdó de les mateixes — ens tingui aquest odi tantes vegades demostrat per la sanya amb què metralla les nostres dones i fills. Estem orgullosos de sofrir l'odi de tots aquells malnascuts que amb el nom de "nacionalistas" entreguen la pàtria als mercaders assassins italians i alemanys. Aquest odi per alguna cosa serà. Tan de bó almenys, els republicans i antifeixistes de l'Espanya lleial que sofreixen també aquest odi, el comprenguessin i, sobretot, ens comprenguessin.

Barcelona, febrer del 1938.

Fr. TOSQUELLAS I ALBERT

El Govern català tampoc té la Conselleria de Proveïments. Pensem-ho.